

O poklad strýčca Juráša

Název práce

Jméno a příjmení: Iva Píšková
Třída: 7.
Věk: 12
Téma: Hezký zážitek s počítačem
Adresa: Kobylská 250, 756 05 Karolinka
Škola: ZŠ Karolinka
Telefon: 571 450 715
Datum: 24. 11. 2010

Příhoda s počítačem aneb trojský kůň

Jmenuji se Lucka. Můj příběh se stal v mých šesti letech, nyní je mi už dvanáct 12 let. Z příběhu, který se mi stal, jsem se dobře ponaučila. Jelikož jsem zvědavá jako opice, tak co můžu to vyšmejším. Taťka s mamkou říkají, že co slyšet mám, tak to neslyším (např. utři nádobí) a co slyšet nemám, to slyším až moc dobře. No prostě, že někdy slyším až za roh. S tím už se asi nedá nic dělat.

Bylo už mnoho příběhů, které jsem zažila, ale tento mě opravdu ponaučil. Začnu vám jej vyprávět, ale nesmějte se mi. Když se mi tato příhoda stala, byla jsem ještě opravdu „malá“. Děj se začal odehrávat jednoho sobotního rána, vlastně můžu říci, že pátečního večera, kdy brácha přišel ze školy. On nedělá nic jiného než, že si sedne k počítači a hraje hry, chatuje atd. Neřeknu, kdyby mi alespoň udělal referát do školy nebo zjistil nějaké důležité informace, ale prostě mi v tomto nepomůže, no škoda slov. V onen páteční večer jsem jej šla navštívit do pokoje. To se ví, že jsem ho nešla jen navštívit, ale hlavně prozkoumat, co dělá. Samozřejmě hrál na počítači nějakou hru a zároveň si s někým psal. Zaujalo mě to, chtěla jsem se podívat z blízka, ale on mi řekl „vypadni“. Odešla jsem tedy, ale pořád mi to nedalo, přemýšlela jsem, jak to mohl udělat, že hrál tak bezva hru a ještě si stíhal s někým psát. Chtěla jsem to taky zkusit, ale byl tu takový menší problém. Bratr si počítač přivlastnil, chodil celé týdny na brigádu, tak si na něj přivydělával. Samozřejmě na něj hodně přispěli i rodiče, ale přesto tam brácha nechtěl nikoho pouštět. Mě to štvalo i taťka říkal, že počítač bude pro celou rodinu. Brácha se vždycky vymlouval, že bychom mu ho mohli zavírovat a všechno pomazat. Já jsem mu ale nevěřila.

Ale zpět k příběhu. V pátek večer jsem si vymyslela plán. Jirka jde zítra tj. v sobotu na fotbal, tak mu vlezu do pokoje a hurá na počítač. Zdál se mi o tom v noci i sen. V sobotu ráno brácha odešel na fotbal, mamka vařila, taťka se díval na televizi. Prostě ideální chvíle toho využít. Měla jsem poměrně dost času, ale já jsem nevěděla ani jak se počítač pouští. Věděla jsem jen, že se zapojí do zásuvky a stiskne se nějaké tlačítko. To jsem i udělala, počítač se rozjel, obrazovka se rozsvítila a na ní naskočila nějaká upozornění. No co já bych se otravovala s nějakými upozorněními. Klikla jsem na storno, install, play, stop no prostě všechno co se dalo. Jenže jsem si neuvědomila, že bych mohla narazit na nějaký vir. A najednou tu byl Trojský kůň. Byla jsem ještě malá a neuměla jsem ještě číst. Najednou se počítač sekl, zhasl monitor a bylo to. Já se dala do breku, ale pak jsem musela přestat, protože by mamka nebo taťka poznali, že se něco stalo. Rychle jsem počítač vytáhla z elektriky a myslela jsem, že to bude dobré. Ale opak byl pravdou.

Brácha přišel z fotbalu, najedl se a šel na počítač, já jsem jej pozorovala, aby mě neviděl. To se ví, musela jsem zjistit, jestli počítač funguje. Sedl si, zapojil počítač a stiskl tlačítko. Očekávaná chvíle a nic se nespustilo. Začala jsem brečet a utekla za mamkou. Za chvíli přišel brácha a křičel. Začal výslech, kdo byl na počítači a co s ním dělal. Poznal, že jsem to byla já, začal křičet a já začala ještě víc brečet. Byla jsem za to právem potrestána.

Počítač se nakonec opravil a já vím, že nemám spouštět to, co neznám. Dostala jsem podmínku, že jestli počítač zkazím znovu, tak si budu muset zaplatit opravu sama. Z toho vyplývá ponaučení, že kdo je zvědavý, bude brzo starý. Já od té doby přestala šmírovat a poslouchat, co se kde špitne. Můžu Vám také říci, že bez počítačových her a psaním přes internet lze také žít.